

[Carl P. Jensen.]

løsning, der er baseret på trediemands indgreb. Denne mulighed har altså ikke foreligget, simpelthen fordi en af parterne har afvist den, og under disse forhold er jeg klar over, at et regeringsindgreb har været uundgåeligt. Jeg er klar over, at det må anses for ganske udelukket, at der her i salen vil kunne skabes en mulighed for, at denne konflikt, der truer et så ømtåligt område, vil kunne få lov til at blive en realitet.

Jeg ved fra tidligere lejligheder, at der kan være tale om to muligheder — jeg anser som sagt den tredje mulighed: at konflikten kommer til udbrud, for at være ganske udelukket. Den ene mulighed, som før har været anvendt under tilsvarende forhold, er den at henvise spørgsmålet til voldgiftsretlig behandling; men jeg vil gerne herom sige, at i så henseende har parterne bitre erfaringer. Jeg tror, det var i 1932, man anvendte denne fremgangsmåde, og det var en afgørelse, der gav adskillig forstyrrelse i arbejdsforholdet, gav anledning til en række fortolkninger om, hvad den pågældende kendelse gik ud på — noget, der burde have været undgået.

Den anden mulighed er den, der anvises af regeringen i det fremsatte lovforslag, og som går ud på, at man ophøjer mæglingens forslaget til lov med nøjagtig de samme virkninger og konsekvenser, som hvis mæglingens forslaget var vedtaget af parterne.

Jeg vil gerne understrege, at lige så lidt som den højtærede arbejdsminister kunne sige, at det var med glæde, han havde fundet frem til denne udvej, lige så lidt er det med glæde, jeg tager stilling til denne løsning. Vi har — som jeg allerede har meddelt — den opfattelse, at når parterne ikke kan komme tilrette, må de anvende det eneste våben, de er i besiddelse af, et våben, der har sin retlige anerkendelse, nemlig strejken. Men på den anden side vil jeg også gerne erkende, at regeringen forsåvidt har en saglig motivering for det forslag, den har fremsat, dels i den økonomiske situation, idet landet for hver uge, en sådan konflikt måtte løbe, afskæres fra en valuta-indtægt på godt 20 mill. kr., dels i, at det forkastede mæglingens forslag trods alt er resultatet af en direkte forhandling parterne imellem, og derfor vil dets ophøjelse til lov

ikke på samme måde kunne gribe forstyrrende ind i arbejdsforholdet som en eventuel kendelse ad voldgiftretlig vej. Man har under partsforhandlingerne ved forslagets tekniske gennemgang været opmærksom på og også fundet frem til de praktiske muligheder for at efterleve den overenskomst, der burde have været resultatet af mæglingens forslaget, og retningsgivende har det vel også været for den højtærede arbejdsminister, at forslaget indeholder lønmæssige forbedringer, der ligger væsentligt over det, der blev budt de øvrige arbejdere. Medens det store mæglingens forslag for tidlønede arbejdere som bekendt maksimalt gav 14 øre pr. time, betyder det her foreliggende mæglingens forslag dels med de direkte løntillæg, dels med de særlige betalings-satser, der er forhøjet, 21 øre mere pr. time, det vil sige 50 pct. mere end det store mæglingens forslag. Endelig har det vel også vejet tungt til, at forslaget er blevet anbefalet af Dansk Slagteriarbejderforbunds hovedledelse som acceptabelt, og det er værd at erindre om, at såfremt en sådan anbefaling ikke var fremkommet fra arbejderrepræsentanternes såvel som fra arbejdsgivernes side, ville forligsmanden simpelthen ikke have fremsat sit mæglingens forslag. Endelig må det også erindres, at de øvrige arbejdere i dette land med et klart og utvetydigt flertal har vedtaget det store mæglingens forslag. Slagteriarbejderne har altså ikke ment at kunne vedtage et forslag, der i nogen grad rådede bod på det, de var kommet bagud i lønmæssig henseende, selvom deres egne valgte tillidsmænd og deres hovedledelse havde ment, man burde have vedtaget forslaget efter den anbefaling, de havde givet det.

Det er at beklage, at denne anbefaling ikke er fulgt op, og det er navnlig at beklage, at medlemmernes stemmedeltagelse har været så ringe, som tilfældet er. Det er en kendsgerning, at imod forslaget har kun 39 pct. af samtlige medlemmer stemt, medens en omtrent lige så stor part ikke har deltaget i afstemningen.

Det er derfor, alle forhold taget i betragtning, min opfattelse, at vi tjener slagteriarbejderne bedst ved at anvende, jeg havde nær sagt, den mindst onde af de to muligheder, der her foreligger, og jeg skal derfor på mit partis vegne tilsige medvirken til